

Arrest

nr. 113 150 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 2 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing bevestigt. Het luidt als volgt:

“U verklaart een Pakistaans staatsburger te zijn, Pashtoun van origine, en afkomstig uit Jumrud, Khyber Agency, gelegen in de Federally Administered Tribal Areas (FATA). Sinds 2006 was u vice-voorzitter van een zogenaamde Community Based Organisation (CBO). Samen met de andere leden van de CBO onderzocht u de levensomstandigheden van de inwoners in de dorpen in jullie regio om na te gaan welke noden er waren. Vervolgens stelden jullie hierover rapporten op waarna contact werd opgenomen met verschillende westerse NGO's die op basis van deze rapporten ontwikkelingsprojecten opstarten in de betreffende dorpen om de situatie van de lokale bevolking te verbeteren. In 2011 was u ook gedurende enkele maanden een werknemer van de NGO “Society for Human Emancipation and Development” (SHED). U hielp bij de organisatie van meetings in dorpen om de mensen bewust

te maken van hun rechten, onder andere op het vlak van onderwijs. In februari en maart 2011 ontving u verschillende dreigtelefoons van een Talibangroepering. De persoon die u opbelde zei telkens dat u moest stoppen met uw werkzaamheden voor ongelovigen en dat u zich moest aanbieden in hun centrum. In april 2011 wendde u zich naar aanleiding van deze bedreigingen tot de assistent political agent (APA), maar hij kon u geen bescherming geven. Op 21 juni 2011 ontving uw vader een dreigbrief gericht aan u van een zekere R.J., een leider van de Talibangroepering "Lashkar e-islam". U durfde sindsdien niet langer thuis blijven wonen, en verbleef daarom enige tijd bij uw zus en schoonbroer. In deze periode vernam u dat één van uw collega's van de CBO, MS, vermoord werd door de Taliban. Op 25 juli 2011 ging u naar een verwant in de bergen nabij het dorp Safri bij wie u onderdook. Talibanleden kwamen daarna enkele keren bij uw familieleden langs op zoek naar u. Begin augustus 2011 ontvoerden ze uw vader en vermoordden ze hem. U keerde terug naar uw dorp om de begrafenis van uw vader bij te wonen, maar enkele uren later reeds vertrok u opnieuw naar de bergen waar u zich verborgen hield. In maart 2012 regelde uw schoonbroer uw vertrek uit het land. Via Iran en Turkije reisde u naar Griekenland waar u ongeveer twee maanden verbleven hebt. Daarna reisde u verder naar België. U vroeg asiel aan op 5 juli 2012.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een kopie van uw paspoort, uw geboorteakte, een attest van woonst, uw diploma's, enkele krantenartikels over ontwikkelingsprojecten, internetartikels over de moord op een NGO-medewerkster, een e-mail van de NGO "Association for Internal Dialogue and Development" (AIDD), een arbeidscontract van SHED, een getuigschrift van SHED, een internetartikel en foto's van enkele ontwikkelingsprojecten van NGO's waarbij u betrokken was, en foto's van de begrafenis van uw vader. Na het gehoor hebt u het Commissariaat-generaal nog een attest bezorgd van het overlijden van uw vader. "

Hij brengt echter in zijn verzoekschrift nog de volgende precisering aan: "Het is op 1 april 2011 dat verzoeker zich wendde tot de assistant political agent om bescherming te vragen. Er werd hem geantwoord dat dat deze bescherming niet konden bezorgen en dat hij maar zelf voor zijn veiligheid moest zorgen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij citeert artikel 48/3 en bekritiseert vervolgens de motieven van de bestreden beslissing.

2.1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico

op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er omwille van uw activiteiten voor enkele westerse NGO's bedreigd werd door Talibanleden. Uw vader werd door hen ontvoerd en vermoord (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2013, p. 5-6).

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot uw aangehaalde vervolgingsfeiten enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden en incoherenties bevatten.

Zo verklaarde u in uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u van telefoonnummer veranderde nog voor uw vertrek naar de bergen in juli 2011, nadat u in februari en maart 2011 meerdere dreig telefoons van de Taliban ontvangen had, waardoor ze u niet meer konden opbellen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2013, p. 6). Tijdens uw tweede gehoor stelde u eveneens dat u na maart 2011 geen dreig telefoons van de Taliban meer ontvangen had. Toen u vervolgens gevraagd werd of u al dan niet iets ondernomen had waardoor de Talibanleden u daarna niet meer opbelden, verklaarde u dat u behalve zich tot de assistent political gewend te hebben niets anders gedaan heeft. Daarop werd u expliciet de vraag gesteld of u dan niet van telefoonnummer had kunnen veranderen, waarna u in strijd met uw eerdere verklaringen beweerde dat u uw telefoonnummer niet veranderd had. U legde uit dat dit niet mogelijk was omdat andere personen u toch omwille van uw werk moesten kunnen opbellen. Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdige en verklaringen, ontkende u tijdens uw eerste gehoor gezegd te hebben dat u uw telefoonnummer toen gewijzigd had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, 22/05/2013, p. 10), wat geen aanvaardbare uitleg biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheid die dan ook gehandhaafd blijft. U stelde voorts dat u uw telefoonnummer weliswaar veranderd had, maar pas later toen u al in de bergen ondergedoken zat (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/05/2013, p.10), wat opnieuw in strijd is met uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor waaruit afgeleid kan worden dat u uw telefoonnummer nog voor juli 2011 veranderd zou hebben.

Verder verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat de voorzitter van uw CBO u vertelde dat hij zelf eveneens telefonisch bedreigd werd door de Taliban (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2013, p. 7, 9). In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, die ingevuld werd op de Dienst Vreemdelingenzaken, stelde u dat één van uw collega's die ook voor deze CBO werkte, een zekere MS, een dreigbrief ontvangen had (zie vragenlijst Commissariaat-generaal, d.d. 10/07/2012, p. 3). Tijdens uw tweede gehoor stelde u daarentegen echter niet te weten of jullie voorzitter of iemand van uw andere collega's van de CBO ook bedreigingen van de Taliban gekregen hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/05/2013, p. 8-9). Toen u vervolgens met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, had u hier geen aannemelijke uitleg voor. U bleef gewoon bij de verklaringen die u hierover afgelegd had tijdens uw tweede gehoor (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/05/2013, p. 9), waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheden niet weerlegd werden.

Deze vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties hebben alle betrekking op uw beweerde vervolgingsfeiten en raken dan ook aan de kern van uw asielrelaas waardoor de algemene geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnd wordt.

Daarnaast kan worden opgemerkt dat u na uw vertrek uit uw land maar weinig pogingen ondernomen heeft om alsnog meer informatie te verkrijgen aangaande de actuele vervolgingssituatie van uw collega's van de CBO waarvoor u werkte. U kon hierover namelijk geen enkele concrete informatie verschaffen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/05/2013, p. 9). Aangezien u al sinds 2006 bij deze CBO de functie bekleedde van ondervoorzitter en gelet op de ernst van de door u aangehaalde feiten (één van uw collega's en ook uw vader werden vermoord), is het uiterst merkwaardig dat u zich niet eens geïnformeerd heeft over hun lot. U stelde weliswaar dat u de voorzitter en uw collega's telefonisch niet kon bereiken en dat uw schoonbroer u ook geen informatie hierover kon geven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/05/2013, p. 9). Aangezien uit uw verklaringen echter ook gebleken is dat u vanuit België contacten onderhoudt met uw familieleden in Pakistan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2013, p. 10), kan redelijkerwijs verwacht worden dat u toch ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich te informeren over de actuele vervolgingssituatie van uw collega's van de CBO. Dergelijke nalatige handelingen

wijzen op een gebrek aan interesse in uw vervolgingsproblemen en doen dan ook twifelen aan uw daadwerkelijke betrokkenheid bij deze organisatie. Bovendien kan in verband hiermee nog worden opgemerkt dat zowel uit uw verklaringen als uit de verschillende documenten die u voorlegde weliswaar gebleken is dat u ooit wel eens betrokken bent geweest bij activiteiten van NGO'S , maar uit deze documenten en foto's kan enkel afgeleid worden dat u dergelijke activiteiten deed in 2011. Met betrekking tot uw werkzaamheden voor de CBO waarvan u sinds 2006 tot aan uw vertrek uit het land de functie van vicevoorzitter bekleedde, legde u merkwaardig genoeg geen enkel document voor. U stelde alsnog documenten ter staving van uw werkzaamheden voor de CBO trachten te bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/05/2013, p. 5), maar tot op heden heeft het Commissariaat-generaal nog altijd niets ontvangen noch hebt u hiervoor enige uitleg gegeven. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

[...]

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, de kopie van uw paspoort, uw geboorteakte, uw attest van woonst, en uw diploma's bevatten louter persoonsgegevens en gegevens betreffende uw studies die hier niet in twijfel getrokken worden. De e-mail van de NGO "Association for Internal Dialogue and Development" (AIDD), het arbeidscontract van SHED, het getuigschrift van SHED, het internetartikel en de foto's van enkele ontwikkelingsprojecten van NGO's waarbij u betrokken was tonen zoals hoger reeds werd aangehaald weliswaar aan dat u op een of andere manier ooit betrokken bent geweest bij werkzaamheden van NGO's, maar deze documenten bevatten verder geen informatie die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kunnen wijzigen. Met betrekking tot de dreigbrief kan worden opgemerkt dit geen officieel document is dat gemakkelijk door om het even wie kan worden opgesteld. Bovendien is het opmerkelijk dat deze brief in het Urdu geschreven werd en dat er voor de datering gebruik werd gemaakt van de Westerse tijdrekening. Het is namelijk weinig aannemelijk is dat dergelijke streng Islamitische en hoofdzakelijk Pashtounse organisaties zich zouden bedienen van de taal en kalender van de overheid waartegen ze zich afzetten. Met betrekking tot het attest van het overlijden van uw vader dient vooreerst te worden opgemerkt dat om enige bewijskracht aan dergelijk document te ontleen het dient ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente, en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Uit het attest blijkt trouwens niet in welke precieze omstandigheden uw vader om het leven is gekomen. Bovendien blijkt uit het attest ook dat het werd opgesteld op basis van uw verklaringen waardoor verder afbreuk gedaan wordt aan de bewijswaarde ervan. Tenslotte blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd dat alle soorten documenten tegen betaling bekomen kunnen worden in Pakistan. De foto's waarop u volgens uw verklaringen te zien bent op de begrafenis van uw vader, kunnen uw beweerde vervolgingsfeiten niet staven, aangezien foto's geen garantie kunnen bieden voor de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Uit de krantenartikels over enkele ontwikkelingsprojecten in uw regio en de internetartikels over de moord op een NGO-medewerkster blijkt geen verband met uw beweerde vervolgingsfeiten en deze artikels bevatten verder ook geen informatie die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. [...]."

2.1.5.1. Verzoeker stelt dat de beweerdelijke "opmerkelijke tegenstrijdigheid en incoherentie" blijkbaar het tijdstip betreft waarop hij zijn telefoonnummer heeft gewijzigd, dat het 25 juli 2011 betreft, dat op 2 augustus zijn vader werd vermoord en dat op dat ogenblik verzoeker begrijpelijkerwijs zijn activiteit bij de organisatie had stopgezet. Het is opvallend, zo stelt hij, dat een aantal van zijn verklaringen tegen hem worden gebruikt, zoals bijvoorbeeld de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen bij de dienst Vreemdelingenzaken en deze bij de verwerende partij. Het is immers niet uitgesloten dat hij die geen Nederlands leest of begrijpt, onoplettend is geweest toen de dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaringen opnam, waaruit de verwerende partij ten onrechte meent te mogen interpreteren dat verzoeker nog voor 25 juli 2011 van telefoonnummer veranderde. Het betreft duidelijk een misverstand, zo stelt hij. De vaststelling dat hij zich in de loop van de tijd minder details herinnert, is niet zo

buitengewoon en zeker niet van aard om de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aan te tasten. Wat betreft de bevinding in de bestreden beslissing dat hij maar weinig pogingen zou hebben ondernomen om informatie te verkrijgen aangaande de actuele vervolgingssituatie van zijn collega's doet verzoeker gelden dat talrijke collega's, precies ingevolge de bedreigingen en de vlucht van hun ondervoorzitter hun activiteiten hebben gestaakt. Niet zozeer het gebrek aan belangstelling, doch wel de moeilijke bereikbaarheid van zijn gewezen collega's, maken het de verzoeker bijzonder moeilijk meer te vernemen over de actuele vervolgingssituatie. Verzoeker betoogt voorts nog dat uit het feit dat er veel vervalste documenten in omloop zijn niet mag worden afgeleid dat de door hem voorgelegde stukken vals zijn.

2.1.5.2. De Raad is van oordeel dat van een asielzoeker die zijn land heeft verlaten uit vrees voor zijn leven in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij over de kernelementen van zijn asielrelaas te allen tijde coherente verklaringen aflegt. Een zeker tijdsverloop doet daaraan geen afbreuk. De tegenstrijdigheden waarvan in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt, hebben betrekking op de vraag of verzoeker al dan niet zijn telefoonnummer zou hebben veranderd opdat de Taliban hem niet meer zouden kunnen bereiken -en niet alleen, zoals verzoeker meent te kunnen vaststellen op de datum van de wijziging-, en op de vraag of hij ervan op de hoogte was of zijn collega's ook waren bedreigd. Het betreft vanzelfsprekend de kern van het asielrelaas, zodat eens deze tegenstrijdigheden zijn vastgesteld zonder dat er een aannemelijke verklaring voor kan worden gevonden, ze de geloofwaardigheid van het asielrelaas volledig ondermijnen. Dat ze dus niet van doorslaggevend belang zouden zijn, zoals verzoeker wil doen aannemen, kan dan ook niet worden bijgetreden. Verzoeker wijt de tegenstrijdigheden aan een misverstand bij de dienst Vreemdelingenzaken, maar gaat eraan voorbij dat de tegenstrijdigheden ook werden vastgesteld tussen zijn verklaringen bij de twee gehoren op het Commissariaat-generaal. Tijdens deze gehoren werd verzoeker telkens gevraagd of hij de tolk begreep en werd hem er telkens op gewezen dat hij problemen moest melden. Tijdens het gehoor van 6 februari 2013 bevestigde verzoeker dat hij de tolk goed had begrepen en werden er verder geen opmerkingen gemaakt. Bij aanvang van het gehoor op 22 mei 2013 merkte de raadsman van verzoeker weliswaar op dat de dubbele vertaling de nauwkeurigheid van de gegevens zou schaden, maar verder bleek geen sprake van concrete vertaalmoeilijkheden. In tegendeel, verzoeker verklaarde na afloop van dit gehoor, op de vraag of hij de tolk goed begrepen had, "Ja, ik begrijp alles wat hij me vroeg, ik ben dankbaar dat hij voor me vertaalde"(gehoorverslag d.d. 22 mei 2013, p 10). Bij gebrek aan concrete gegevens die het tegendeel zouden kunnen aantonen, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de inhoud van de twee gehoorverslagen, opgemaakt door een onafhankelijke en objectieve ambtenaar van de verwerende partij, wordt geacht met de waarheid overeen te stemmen. Wat betreft de vragenlijst die werd ingevuld bij de dienst Vreemdelingenzaken moet overigens worden vastgesteld dat de ingevulde vragenlijst aan verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou, waarna verzoeker ondertekende en daarbij te kennen gaf dat alle erin opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. De tegenstrijdigheden staan aldus vast en verzoeker kan zich derhalve niet verschonen met een verwijzing en herhaling van één versie. In die zin kon wel degelijk worden vastgesteld dat er tegenstrijdigheden opdoken in de verklaringen van verzoeker.

2.1.5.3. Voorts, wat betreft verzoekers argument dat zijn gewezen collega's moeilijk bereikbaar waren zodat het bijzonder moeilijk was om meer te vernemen over de actuele vervolgingssituatie, en hem geen gebrek aan belangstelling kan worden verweten, is de Raad van oordeel dat van verzoeker die stelt nog in contact te staan met zijn thuisland, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich te informeren over hun lot. Immers, het zou hemzelf enige indicatie geven over zijn eigen lot bij een eventuele terugkeer. Verzoeker beweert dan wel dat hij heeft geprobeerd maar dat dit niet lukte omdat talrijke collega's hun activiteiten hebben gestaakt, maar maakt niet aannemelijk dat hij niet op een of andere manier toch nog contact met hen zou kunnen opnemen, rechtstreeks of via derden. Verzoeker verklaarde overigens tijdens het tweede interview dat hij zou proberen via zijn schoonbroer meer te weten te komen, maar uit de stukken van het dossier blijkt dat hieraan geen gevolg is gegeven en ter zitting wordt hier niet verder op ingegaan. De desinteresse die verzoeker desbetreffend aan de dag heeft gelegd zonder dat hij daar een afdoende verklaring voor geeft, is van aard om zijn problemen dermate te relativiseren dat ze voor onbestaande moeten worden gehouden. Immers kan deze houding niet los worden gezien van het feit dat verzoeker, niettegenstaande hij documenten en foto's had bijgebracht, niet in staat bleek dit te doen om zijn werkzaamheden voor de CBO, die hij zou hebben verricht van 2006 tot aan zijn vertrek in de functie van vicevoorzitter, aan te tonen. Aangezien van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om bewijskrachtige gegevens voor te leggen waar mogelijk, en het niet aannemelijk is dat verzoeker geen enkel document zou hebben dat zijn jarenlange werkzaamheid als

vicevoorzitter zou kunnen aantonen, doet een en ander weer verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

2.1.5.4. Met betrekking tot de door hem voorgelegde stukken stelt verzoeker dat het niet is omdat veel stukken vervalst zouden zijn, dat dat nu ook het geval is. De verwerende partij twijfelt niet aan zijn identiteit maar twijfelt onredelijk aan het verband tussen de voorgelegde stukken die duidelijk zijn relaas bevestigen. Zij twijfelt in het bijzonder aan de authenticiteit van de dreigbrief maar verliest daarbij uit het oog dat die gericht was aan een persoon van Pakistaanse nationaliteit, gedateerd zoals dit in Pakistan gebruikelijk is en in een taal die daar gebruikelijk is. De verwerende partij is onredelijk wantrouwig.

2.1.5.5. Het is nuttig de beoordeling in de bestreden beslissing in herinnering te brengen :

"De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, de kopie van uw paspoort, uw geboorteakte, uw attest van woonst, en uw diploma's bevatten louter persoonsgegevens en gegevens betreffende uw studies die hier niet in twijfel getrokken worden. De e-mail van de NGO "Association for Internal Dialogue and Development" (AIDD), het arbeidscontract van SHED, het getuigschrift van SHED, het internetartikel en de foto's van enkele ontwikkelingsprojecten van NGO's waarbij u betrokken was tonen zoals hoger reeds werd aangehaald weliswaar aan dat u op een of andere manier ooit betrokken bent geweest bij werkzaamheden van NGO's, maar deze documenten bevatten verder geen informatie die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kunnen wijzigen. Met betrekking tot de dreigbrief kan worden opgemerkt dit geen officieel document is dat gemakkelijk door om het even wie kan worden opgesteld. Bovendien is het opmerkelijk dat deze brief in het Urdu geschreven werd en dat er voor de datering gebruik werd gemaakt van de Westerse tijdrekening. Het is namelijk weinig aannemelijk is dat dergelijke streng Islamitische en hoofdzakelijk Pashtounse organisaties zich zouden bedienen van de taal en kalender van de overheid waartegen ze zich afzetten. Met betrekking tot het attest van het overlijden van uw vader dient vooreerst te worden opgemerkt dat om enige bewijskracht aan dergelijk document te ontleen het dient ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente, en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Uit het attest blijkt trouwens niet in welke precieze omstandigheden uw vader om het leven is gekomen. Bovendien blijkt uit het attest ook dat het werd opgesteld op basis van uw verklaringen waardoor verder afbreuk gedaan wordt aan de bewijswaarde ervan. Tenslotte blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd dat alle soorten documenten tegen betaling bekomen kunnen worden in Pakistan. De foto's waarop u volgens uw verklaringen te zien bent op de begrafenis van uw vader, kunnen uw beweerde vervolgingsfeiten niet staven, aangezien foto's geen garantie kunnen bieden voor de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Uit de krantenartikels over enkele ontwikkelingsprojecten in uw regio en de internetartikels over de moord op een NGO-medewerkster blijkt geen verband met uw beweerde vervolgingsfeiten en deze artikels bevatten verder ook geen informatie die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kunnen wijzigen."

2.1.5.6. Verzoekers algemene en vage argument dat de verwerende partij te wantrouwig is en op een onredelijke manier twijfelt aan de voorgelegde stukken en hun verband volstaan niet om de bovenstaande motivering in een ander daglicht te stellen. Immers, de verwerende partij heeft de documenten stuk voor stuk beoordeeld. De Raad is van oordeel dat stukken enkel kunnen worden aangebracht ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, hetgeen thans niet het geval is. Een en ander klemmt des te meer nu inderdaad uit de door verzoeker niet betwiste informatie in het administratief dossier blijkt dat alle soorten documenten tegen betaling kunnen worden verkregen. Het is dan ook niet onredelijk dat alleen al op die gronden geen authenticiteitswaarde kan worden gehecht aan de stukken die verzoeker bijbracht. Daarbij komt nog dat de verwerende partij ook is overgegaan tot een concrete beoordeling van de inhoud van de documenten. Verzoeker verzet zich slechts met specifieke argumenten tegen de beoordeling van de dreigbrief, stellende dat de verwerende partij uit het oog heeft verloren dat die gericht was aan een persoon van Pakistaanse nationaliteit, gedateerd zoals dit in Pakistan gebruikelijk is en in een taal die daar gebruikelijk is. Deze blote bewering doet echter geen afbreuk aan het gestelde in de bestreden beslissing, met name dat de dreigbrief geen officieel document is en gemakkelijk door om het even wie kan worden opgesteld en dat het opmerkelijk is dat deze brief in het Urdu geschreven werd en dat er voor de datering gebruik werd gemaakt van de Westerse tijdrekening, nu het weinig aannemelijk is dat dergelijke streng Islamitische en hoofdzakelijk Pashtounse organisaties zich zouden bedienen van de taal en kalender van de overheid waartegen ze zich afzetten. De Raad is dan ook van oordeel dat zij, in het licht van verzoekers verklaringen, de informatie in het administratief dossier en de inhoud van de documenten, de hiervoor geciteerde beoordeling ervan door de verwerende partij onverminderd kan bijtreden.

2.1.6. Aan verzoekers asielrelaas kan geen geloof worden gehecht. Het verdient het dan ook niet om te worden getoetst aan de criteria tot toekenning van de vluchtelingenstatus. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient er in eerste instantie op te worden gewezen dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dit wanneer in de regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de voormelde wet.

Verzoeker voert in eerste instantie aan dat hij niet terug kan naar zijn regio van herkomst, met betrekking tot dewelke niet wordt betwist dat deze wordt geplaagd door een gewapende strijd.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er echter geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade of hij er toegang heeft tot bescherming, indien hij er op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land en indien van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich er vestigt.

De verwerende partij oordeelt als volgt in de bestreden beslissing :

“Het Commissariaat-generaal erkent tot slot dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Zoals hoger vermeld kan aanvaard worden dat u oorspronkelijk uit deze regio afkomstig bent, maar hebt u niet aannemelijk gemaakt op dit ogenblik enige vervolging door de autoriteiten of de extremistische elementen te moeten vrezen. U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan dan ook vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Gezien u een gezonde jongeman bent die een universitaire opleiding heeft genoten in Pakistan en behalve het Pashtou ook de nationale landstaal Urdu machtig is en zelfs enige kennis van het Engels heeft, zijn er bovendien geen redenen waarom u niet in grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich zou kunnen integreren. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is toegevoegd aan uw dossier.

[...]

Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker stelt dat de verwerende partij ten onrechte van oordeel is dat hij zich dan maar elders moet vestigen, in de grote steden waar hij nooit heeft verbleven. Verder betoogt hij *“dat ten onrechte wordt gesteld dat de verzoekende partij met zijn gezin een nieuw leven zou kunnen beginnen in Jalalabad. Dat de man die hem daar hielp hem geen werk of huisvesting kan aanbieden. Dat het geen familie betreft, doch uitsluitend iemand die bereid werd gevonden hem te helpen vluchten.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij terecht oordeelde dat van een gezonde jongeman -die niet heeft aangetoond enige vervolging door de autoriteiten of de extremistische elementen te moeten vrezen- met een universitaire opleiding en de kennis van het Pashtou, het Urdu en het Engels, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij zich kan vestigen in één van de Pakistaanse grootsteden die een grote concentratie kennen aan Pashtouns, waarbinnen hij zich zou kunnen

integreren. Het loutere feit dat verzoeker het daar op grond van vage en algemene bewoordingen niet mee eens is, volstaat niet om daar anders over te denken. De passage in zijn verzoekschrift over Jalalabad is onmiskenbaar een materiële vergissing, nu ze niet op het huidige dossier kan worden betrokken, aangezien nergens in de bestreden beslissing sprake is over een vestiging in Afghanistan. Ten slotte, gelet op het uiterst lokale karakter van het conflict, en gelet op het ontbreken van gegevens die het tegendeel bewijzen, kan worden aangenomen dat verzoeker op een veilige manier kan reizen naar één van de Pakistaanse grootsteden zoals Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad.

2.2.4. Verzoeker heeft een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, niet aangetoond. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS